

Hồi Thứ Một Trăm Hai Mười Bốn
CHẤN ĐỘNG THIẾU LÂM

Nhất Thiện thần tăng ngẩng mặt lên:

– Đại Thông! Nổi khánh lên!

Mỗi khi có cuộc triệu tập các vị trưởng lão, Nhất Thiện truyền đánh khánh ra ngoài, dù có tiếp đón vị khách nào, chẳng bao giờ nhà chùa giống khánh lên cả.

Quy luật nhà chùa là như thế, tiếng khánh chỉ để dùng vào duy nhất tối quan trọng đó thôi, nghe tiếng khánh, là tất cả chín vị trưởng lão cùng hội nhau tại Đại Thừa Thiền Viện, họp bàn đại sự.

Chính vì lẽ đó, đại Trí hòa thượng lấy làm lạ, không rõ Nhất Thiện thần tăng bảo giống khánh, họp tất cả các vị trưởng lão, với dụng ý gì. Chẳng lẽ để tiếp một vị Tri phủ thông thường? Dù bậc Vương gia, cũng không được hưởng cái vinh dự đặc biệt như vậy.

Vả lại, vừa rồi, Nhất Thiện còn bảo, muốn tiếp khách ngay hội sảnh của các vị trưởng lão, chứ không tại nơi nào khác, đó cũng là một điều lạ lùng, xưa nay chưa từng có sự phá lệ như vậy!

Đại thông nhìn sang Đại Trí, rồi nghiêng mình cúi đầu, lui ra ngoài, đến hành lang, giống lên chín tiếng khánh.

Từ nơi những gian tịnh phòng dọc hành lang, tám vị tăng vận áo màu tro, tay chấp chữ thập, lần lượt bước ra, cùng tiến vào tịnh thất của Nhất Thiện thần tăng, cúi đầu làm lễ, rồi cùng ngồi xuống bồ đoàn.

Khung cảnh trở nên trang nghiêm lạ.

Nhất Thiện thần tăng từ từ thốt:

– Các sư đệ có biết tại sao ngu huynh đánh khánh triệu tập cuộc họp hôm nay chẳng?

Lão tăng ngồi bên tả đáp;

– Chắc có sự gì nghiêm trọng, đại sư huynh mới cho gọi tất cả đến đây việc gì, xin đại sư huynh cứ nói, bọn đệ làm sao hiểu được!

Nhất Thiện gật đầu:

– Sư đệ nói đúng, nếu chẳng có việc trọng đại, ngu huynh đâu dám làm kinh động các đệ? Trước hết các sư đệ hãy ra mắt thí chủ kia.

Lão tăng già đưa tay chỉ Tất tri phủ tiếp:

– Cứ theo lời Đại Trí, thì vị thí chủ này là tân tri phủ Nam Dương, họ Tất,

nhưng người vừa dùng truyền âm nhập mật cho ngu huynh biết, người là Trại Gia Cát, hiện sung chức quân sư trong Nam Bắc bang.

Đại Trí và Đại Thông tưởng chừng như tiếng sét nổ ngang đầu, sắc mặt biến xanh dờn.

Đại Trí hấp tấp vòng tay, rung rung giọng:

– Trong nhất thời, không kịp nhận xét, đệ tử nhẹ dạ cả tin gian tế, để chúng đột nhập vào tận nơi đây, vạn vọng sư bá khoan thứ cho, đệ tử sẽ trực xuất chúng lập tức!

Nhất Thiện Thần tăng chưa kịp nói gì, vị lão tăng ngồi bên hữu ứng tiếng:

– Họ đã mạo phạm quan viên, xin tham kiến đại sư huynh, hẳn phải có dụng ý gì, chúng ta phải hỏi cho rõ!

Nhất Thiện thần tăng thốt:

– Cứ theo lời y trình bày, thì y đến đây chỉ vì y được biết một biến cố lớn lao đã xảy ra trong Thiếu Lâm tự...

Tám vị trưởng lão hết sức kinh ngạc, cùng giương mắt nhìn Tất tri phủ.

Đại Trí rung rung người, cất tiếng:

– Đại sư bá nghĩ xem, hơn hai mươi năm qua, Thiếu Lâm Tự bình tĩnh như thường, có biến cố gì đâu? Chúng dám bịa chuyện đặt điều, toan xáo trộn kỷ cương trong phái mình hẳn phải do một ác ý. Quy luật bốn tự không dung tha những con người như vậy! Xin đại sư bá...

Nhất Thiện khoát tay:

– Bần tăng đã có chủ trương!

Đại thông buông một câu:

– Xin đại sư bá hạ lệnh, bắt chúng giao cho Giới Luật viện xử trí!

Vị trưởng lão bên hữu thốt:

– Tiểu đệ nghĩ rằng, Giám Tự Đại Thông nói phải, đại sư huynh hãy ra lệnh bắt chúng, giao cho Giới Viện điều tra!

Trại Gia Cát ngồi trên bồ đoàn, thần sắc tự nhiên, nhẹ điểm một nụ cười, nghe họ tranh luận với nhau.

Nhất Thiện thần tăng niệm phạt hiệu, rồi lắc đầu:

– Bần tăng nhận thấy, biến cố do vị thí chủ này tiết lộ, từ khi khai sang phái Thiếu Lâm, dựng lên ngôi chùa này, chưa hề xảy ra lần nào, như vậy tầm quan trọng của nó rất lớn, thiết tưởng Giới Luật viện không đủ thẩm quyền xét đoán!

Trưởng lão bên tả hỏi:

– Đại sư đã biết biến cố đó như thế nào chứ?

Nhất Thiện lắc đầu:

– Chưa! Ngu huynh muốn triệu tập tất cả các sư đệ tại đây, để nghe thí chủ tường trình.

Trưởng lão bên hữu thốt:

– Đại sư huynh có nghĩ chúng ta nên tin lời của vị thí chủ này chăng?

Nhất Thiện đáp:

– Khoan đặt vấn đề tin được hay không được, hãy ghi nhận cái hảo ý của người và khi nào người tường trình xong chúng có thái độ sau.

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

– Huống chi, lời tục thường bảo, chẳng có lửa thì làm sao có khói? Không có một chứng cứ gì, còn ai cấu tạo một sự việc có vẻ thực được? Nên tin rằng có, hơn nghĩ rằng không, bởi ít nhất chúng ta cũng dè dặt phần nào...

Nói như thế, có nghĩa là Nhất Thiện tin tưởng vào lời của Trại Gia Cát, chẳng nhiều thì ít, điều đó làm tám vị trưởng lão giật mình.

Họ tự hỏi, Nhất Thiện xưa kia, từng có tiếng là tay cần thận nhất trong toàn phái, vậy mà giờ đây, đối với một kẻ xa lạ, chưa nói với nhau bao lời, lại có ý tin tưởng rồi.

Nhưng họ còn biết nói gì hơn, khi họ cũng chưa biết được điều gì Trại Gia Cát sắp nói ra, họ im lặng chờ nghe.

Trưởng lão bên hữu gật đầu:

– Đại sư huynh luận phải lắm!

Đại Trí, Đại Thông bối rối vô cùng, đứng đó miệng không thốt được một lời nào, mà tâm tư giao động mạnh...

Nhất Thiện nhìn sang Trại Gia Cát, từ từ thốt:

– Tất số trưởng lão trong đại thiên viện đều hội tề đông đủ, xin thí chủ cho nghe!

Trại Gia Cát đảo mắt quanh một vòng, vòng tay hỏi:

– Tại hạ có thể hỏi một câu chăng?

Nhất Thiện gật đầu:

– Thí chủ cứ hỏi

Trại Gia Cát cất tiếng:

– Sự việc tại hạ sắp nói đây, chẳng những can hệ riêng cho quý phái, mà còn liên quan toàn thể võ lâm, chẳng hay sau khi nghe rồi, lão thần tăng có thể giữ bí mật cho chăng?

Nhất Thiện gật đầu:

– Bần tăng xin bảo chứng điều đó! Bởi câu chuyện nào được bàn luận ngay tại Đại thừa thiền viện, thì câu chuyện đó chỉ quanh quẩn trong vòng bọn trưởng lão thôi, quyết chẳng khi bại lộ đến bên ngoài.

Trại Gia Cát mỉm cười:

– Nhưng nếu câu chuyện được những người không phải là trưởng lão nghe lọt thì sao? Thần tăng có dám bảo chứng chẳng?

Đương nhiên, ai cũng hiểu là Trại Gia Cát đề cập đến Đại Trí và Đại Thông.

Đề cập đến phương trượng Thiếu Lâm, là nhục mạ Thiếu Lâm, tám vị trưởng lão kia biến sắc mặt.

Đại trí hòa thượng đột nhiên phẫn nộ:

– Thí chủ muốn nói đến anh em bần tăng? Đã mạo nhận danh phận vào đây, lão ăn nói ngông cuồng trước mặt các vị trưởng lão của bốn tự, thí chủ có dụng ý gì? Thí chủ biết mình làm quá phận chưa? Và như vậy có đáng tội chẳng?

Trại gia Cát cười nhẹ;

– Hai vị khỏi lo ngại, nơi đây ngoài hai vị ra, còn có hai người bằng hữu của tại hạ hướng chỉ việc mà tại hạ sắp nói ra đây, nếu không ràng buộc cá nhân của hai vị, thì hai vị thần nhiên mà nghe, nghe rồi có thái độ sau, cũng chẳng muộn!

Nhất Thiện thần tăng hỏi:

– Thí chủ muốn bần tăng làm thế nào mới gọi là bảo chứng?

Trại Gia Cát đáp:

– Tại hạ mong thần tăng, trước khi tường trình sự việc, hãy ra lệnh cấm tuyệt đối bất cứ ai, hiện diện tại đây, rời khỏi thiền viện.

Chừng như Nhất Thiện đã thức ngộ việc gì, vội gật đầu:

– Bần tăng y lời thí chủ!

Lão hướng sang các vị sư đệ, tiếp:

– Bát sư đệ và Cửu sư đệ hãy lưu ý, nếu không có sự chấp thuận của ngu huynh tuyệt đối không nên để cho một ai ra khỏi nơi này, người nào nào cãi lệnh cứ hạ thủ đoạn.

Tất cả các vị trưởng lão giạt mình.

Vị trưởng lão thứ tám do dự một chút:

– Lệnh đó bao gồm Đại Trí và Đại Thông chẳng?

Dù sao thì Đại Trí cũng là một phương trượng, chủ trì một ngôi chùa lớn nhất toàn quốc, lại là chưởng môn một phái lớn nhất võ lâm, chẳng lẽ cấm hẳn không cho lão ra vào, nếu lão cãi lệnh, cũng bắt luôn lão sao?

Nhất Thiện Thần tăng ngưng trọng thần sắc:

– Không ai được hưởng ngoại lệ cả!

Hai vị trưởng lão thứ tám và thứ chín cúi đầu:

– Xin tuân lệnh đại sư huynh!

Nhất Thiện hướng sang Trại Gia cát;

– Thí chủ có thể nói được rồi!

Trại Gia Cát đáp:

– Việc phải thuật lại từ đầu, có như vậy thần tăng mới hiểu rành.

Rồi lão thuật:

– Năm vừa qua, có nhiều diễn biến trên giang hồ, ngoài chỗ tưởng tượng của mọi người, như sự thất tung của chưởng môn tục gia quý phái Thắng Thiết Đảm đại hiệp, bảo chủ Thắng gia bảo, của Lưu Vân Kiếm Khách Quý đại hiệp phái Vũ Dương, của Nhập Vân Long Thường đại hiệp, phái Hành Sơn, cả ba đều mất tích kể trước người sau trong vòng một tháng. Do đó, quý phái hợp với Vũ Dương và Hành Sơn, cử người đến Nhạc Ly Sơn, tìm Vô Cực lão nhân, phái đoàn gồm có Đại Thông thiền sư, Ngọc Chân Tử và Nam Linh đạo trưởng...

Lão dừng lại một chút, rồi tiếp:

– Thần tăng có hay biết những sự việc đó chẳng?

Nhất Thiện thần tăng gật đầu:

– Chẳng như trên giang hồ, có một bang hội bí mật xuất hiện, nhưng chưa ai biết họ đặt căn cứ tại đâu, mà cũng chưa ai gặp người nào của bang hội đó, còn như việc tìm đến Nhạc Ly Sơn, thỉnh cầu Vô Cực lão nhân chỉ điểm là ý của bản tăng.

Trại Gia Cát mỉm cười:

– Lão thần tăng có biết kết quả của chuyến đi ra sao chẳng?

Nhất Thiện thần tăng đáp:

– Nghe họ nói lại Vô Cực lão nhân đã chết, do đó chuyến đi chẳng thu một lợi ích nào.

Trại Gia Cát trầm giọng:

– Trong chuyến đi đó, người của ba phái đều sa vào cạm bẫy của bọn gian, rồi nhân đó, sẽ có hàng ngàn hàng vạn môn đồ của ba phái bị bọn gian lần lượt tiêu diệt...

Đại Trí hòa thượng sôi giận:

– Làm gì Thiếu Lâm tự lại sa vào cạm bẫy của bọn gian được? Thí chủ nên thận trọng lời nói trước mặt các vị trưởng lão bổn tự!

Trại Gia Cát chẳng lưu ý đến lão, tiếp tục:

– Chính Hoán Hoa Phu Nhân là đầu mối trong sự việc này, Hoán Hoa cung là một tổ chức biệt lập trên giang hồ, không hề tiếp xúc với các đại môn phái trong võ lâm, mà chẳng để cho môn đồ xuất hiện khắp nơi. Nhưng mãi về sau này, khi Hoán Hoa cung thuộc quyền điều khiển của vị phu nhân hiện tại, thì tình hình thay đổi luôn. Vị tân phu nhân đó, nuôi mộng thôn tính giang hồ, giành ngôi bá chủ võ lâm...

Đại Trí nhích vai Đại Thông, Đại Thông nhích vai Đại Trí, cả hai thoáng biến sắc.

Trại Gia cát lại tiếp:

– Lần đến Nhạc Lý sơn, có cao đồ của Vô Cực lão nhân Nhất Bút Âm Dương Trương Quả Phu hướng dẫn, nhưng tất cả đều bị Hoán Hoa Phu Nhân cho thuộc hạ theo sát, hãm hại, tất cả đều bị hạ mê dược, trong khi đó, đã cho người giả mạo Đại Thông đại sư và Ngọc Chân Tử và Nam Linh đạo trưởng trở về núi, đội cái lốt đó, ẩn mình trong phái, làm nội tuyến. Hiện tại, Đại Thông hòa thượng của quý phái chính là một tên gian giả mạo!

Tám vị trưởng lão giật mình, cùng nhìn thẳng vào mặt Nhất Thiện thần tăng, chờ phản ứng.

Nhất Thiện thần tăng trầm lặng, không vội thốt tiếng gì.

Đại Trí hòa thượng chấp tay niệm phật hiệu, đoạn cất tiếng:

– Thí chủ càng nói càng nghe hoang đường quá, Đại Thông sư đệ ở bên cạnh bản tăng suốt hai mươi năm nay, có lẽ nào bản tăng không phân biệt chân giả sao?

Trại Gia Cát mỉm cười:

– Rất có thể đại sư không biết, mà cũng rất có thể đại sư che chở....

Đại Trí biến sắc, trầm lạnh giọng:

– Thí chủ nói thế còn ai tin được? trên đời này, người đâu có giống người như tạc thế? Dù ai giỏi thuật cải sửa dung mạo, cũng chẳng làm sao tạo một con người giả, giống như người thật, lại giống đến cả tánh tình, cử chỉ! Nếu do thuật cải sửa dung mạo, thì rất dễ biện bạch ngay bây giờ trước mặt các vị trưởng lão kia mà.

Trại Gia cát mỉm cười:

– Đại sư chỉ biết có thuật cải sửa dung mạo phổ thông, chứ tại hạ biết, trong Hoán Hoa Cung, có người tinh luyện về thuật đó, dù chính thân nhân của người bị giả mạo, cũng chẳng nhận ra nổi!

Lão cao giọng tiếp:

– Chắc các vị cao tăng đều biết, ba mươi năm trước đây, trên giang hồ, có một nhân vật lừng danh, mang ngoại hiệu là Ngoại Khoa Thánh Thủ chứ? Nhân vật đó họ Công Tôn, tên Cầu!

Tất cả các vị trưởng lão đều giật mình.

Đại Trí hòa thượng cười lạnh:

– Thí chủ có tài biện thuyết quá! Nhưng Công Tôn Cầu đã chết từ lâu, thì còn ai hóa giải cái thuật cải sửa dung mạo? Viện chứng một người đã chết, rõ thật hồ đồ!

Trại Gia Cát điềm nhiên:

– Tại hạ đã nói được, tức nhiên phải có chứng nghiệm!

Lão day lại, cao giọng vọng ra ngoài cửa:

– Tiết lão đệ đâu! Mời lão đệ bước vào?

Tiết lão đệ, chính là Bạch Thiếu Huy, không rõ tại sao Trại Gia Cát lại gọi chàng với họ Tiết. Hai tên tùy hầu, chính là chàng và Phạm Thù cải trang.

Chàng bước vào, vòng tay chào mọi người, đoạn xưng tên:

– Tại hạ là Tiết Thiếu Lăng!

Dọc đường chàng đã nghe theo lời trại Gia Cát, dùng thuốc của Cửu Nghi tiên sinh, hủy diệt gương mặt Bạch Thiếu Huy, trở thành Tiết Thiếu Lăng như cũ.

Nhất Thiện thần tăng hỏi:

– Vị tiểu thí chủ này là ai?

Trại Gia Cát đáp:

– Tiết lão đệ chính là con trai của Tiết Đạo Lăng tại thành Cô Tô, năm xưa Tiết thần y bị bọn Hoán Hoa cung bắt đi, nhờ đi tìm phụ thân. Tiết lão đệ đã tìm đến Nhạc Ly sơn, vô tình khám phá ra kế độc của bọn gian.

Đại Trí cười mỉa:

– Viện dẫn một vị thiếu niên làm chứng nhân, thí chủ có đùa chăng?

Trại gia cát điềm nhiên:

– Tiết lão đệ từng bị giam cầm cùng Nam Linh đạo trưởng, Ngọc Chân Tử và Đại Thông thiền sư! Chính Nam Linh đạo trưởng trao cho lão đệ một thanh tiểu kiếm, tín vật của phái Hành Sơn, nhờ mang về núi giao hoàn chưởng môn nhân.

Lão thuật sơ lược cuộc hành trình đến Hành Sơn của Tiết Thiếu Lăng, có cả Nhất Bút Âm Dương Trương Quả Phu cùng đi.

Rồi lão thốt:

– Chính Nam Linh đạo trưởng hiện tại tại Hành Sơn cũng chỉ là một người giả! Vì vậy Tiết lão đệ không chịu giao kiếm, và còn giữ mãi đến nay!

Tiết Thiếu Lăng lấy thanh tiểu kiếm trao cho Trại gia cát

Trại Gia Cát hai tay đưa cho Nhất Thiện thần tăng:

– Đây là một chứng cứ thứ nhất, xin thần tăng khám nghiệm!

o O o